

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА

І МИ ЗРІДНИЛИСЬ ДУШЕВНО

Наша змичка відбулася у далекому 1971 році, коли я, студент п'ятого курсу факультету журналістики Львівського університету, прибув на практику в Івано-Франківський облдержтелерадіокомітет і потрапив у редакцію громадсько-політичних передач, якою завідував Василь Васильович Лизанчук. Він полонив мене з першого погляду – з його обличчя, здається, не сходила добродушна усмішка, яка робила його доступним, простим, інтелігентним. Хоча я виявляв певний досвід журналістської роботи (з третього курсу стажувався на Львівському радіо), все ж таки перед здачею першого матеріалу хвилювався. Василь Васильович прослухав запис і без жодних виправлень підписав передачу до ефіру. Теплоту його очей у той момент словами не передати. Потиснув руку: “Добре зроблено”.

І стало на душі легко і радісно.

За наполяганням Лизанчука голова облтелерадіокомітету надіслав у Львівський університет виклик з проханням направити мене на роботу в Івано-Франківськ. На жаль, тоді ситуація змінилася – Василя Васильовича понизили в посаді, він став рядовим редактором. Мені запропонували місце в редакції інформації, знаючи про моє небажання там працювати. Мотивувалася ця пропозиція тимчасовою необхідністю. Я погодився, але насмілюся висунути умову: в цю редакцію, де посада керівника була вакантною, буде призначено Лизанчука. І коли йому цю посаду запропонували, він попросив направити туди й мене. Так, не змовляючись, за взаємно душевними бажаннями, ми знову опинилися в одному робочому кабінеті. Наш творчий тандем демонстрував свіжі, оригінальні підходи до тематики і форм подання програм, серйозне ставлення до всього, що ми робили, – серйозне в смислі щирості, зацікавленості, відповідальності. Мені подобалася манера поведінки Василя Васильовича – врівноважена, доброзичлива. Імпонувало й те, що зі мною, молодим журналістом, він говорить на рівних, щиро цікавиться сімейними справами, самопочуттям, настроєм і проблемами. В роботі він був вулканом – маса ідей, потуга енергії, безоглядне поривання вперед. Він часто засиджувався в кабінеті допізна, не вимагаючи адекватності з мого боку. Я прийшов до думки, що такі люди, як Лизанчук, не живуть, щоб працювати, і не працюють, щоб краще жити. Просто вони живуть роботою, і таке життя їх повністю влаштовує.

Василь Васильович мав на Прикарпатті дуже велике коло людей, які тягнулися до нього, з якими він радо зустрічався, проявляючи при цьому щирість, повагу, доброту. Я сказав би, що він володіє особливим талантом обростати друзями і довго тримати їх у своїй душі, вболівати за них, радіти їхнім успіхам і при потребі допомагати.

Яскравим прикладом цього є історія нашої дружби. Василь Васильович став для мене не просто близькою, а рідною людиною. Він був поруч – турботливий, діяльний – на всіх важливих етапах мого життя. Я старався не бути боржником. Засвічуся бодай тим фактом, що допоміг професору Володимирі Йосиповичу Здоровезі загітувати Ли-

занчука на переїзд до Львова на викладацьку роботу. Зрештою, то був умотивований і виправданий перелом. За плечима – активна, масштабна, солідна робота в районній та обласній пресі, на обласному й Українському радіо, кандидатська дисертація, викладання в Івано-Франківському педінституті. Це був той випадок, коли не людина знайшла роботу, а робота знайшла людину. Своїми знаннями, досвідом, здібностями і вдачаю він був готовий до педагогічної і наукової роботи. І саме в галузі журналістики.

Не буду зупинятися на його доробку як дослідника і публіциста. Зазначу тільки, що Василь Лизанчук, який з юності хотів стати письменником, вибрав не просто долю, він вибрав каторгу, на якій зятято обстоює суспільні потреби свого часу, протягом трьох десятиліть відгукується на злобу дня, чесно і не жаліючи себе робить все від нього залежне, щоб люди не забули про свої головні цінності, щоб народ був готовим їх сповідувати і захищати. У цій іпостасі Василь Лизанчук постає на повний зріст як лицар духовності, рівного якому в Україні немає.

...Він часто їздить на свою малу батьківщину. І майже кожного разу на той чи інший час зупиняється в Івано-Франківську. Тоді ми з насолодою гасимо спрагу відчуття один одного. Послуговуємося й телефонним зв'язком. І вкотре Василь Васильович ділиться своїми планами і турботами, у нього безліч проектів, нових справ, нових проблем. І не скажеш, що йому вже вісімдесят. Я, звичайно, бажаю йому здійснення всіх задумів і мрій.

Роман Андріяшко,

генеральний директор Івано-Франківської облдержтелерадіокомпанії
у 1990–2008 роках, заслужений журналіст України

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

Із столичного Києва щиросердно вітаю шановного земляка, відомого публіциста, авторитетного у світі вченого й педагога Василя Васильовича Лизанчука зі славним ювілеєм!

Коли буваю у Львові чи на рідній Коломийщині, завжди згадую Василя Васильовича, нашу школу. Щоправда, закінчив я її значно пізніше за свого старшого колегу. Але вчителі, котрі були його наставниками, часто розповідали нам про незвичайний потяг Василя до знань, до книжки, про його сумлінність і наполегливість.

Про свій життєвий шлях, історію родоvodu, про те, як батьки виховували дітей у християнській любові, навчали чесності й доброти, Василь Лизанчук згодом написав у книзі “З-під іга ідолів”, яку присвятив батькам і сестрам. Це вони навчили сина любити рідну мову, культуру, народні звичаї й обряди, шанобливо ставитися до старших, пам'ятати про коріння свого роду і пишатися тим, що українець!

Василь Лизанчук завжди намагався бути правдоборцем, відстоювати інтереси скривджених, не зраджуючи своїх ідеалів, за жодних обставин, як заповідали батьки. Хоча завжди залишатися самим собою наймовірніше важко. Проте Василеві Васильовичу

це вдається. Щирий, доброзичливий, діяльний, кмітливий і дотепний, він дивував людей своєю надзвичайною енергією, нестримним прагненням знань і вмінням робити одночасно кілька справ. Але найціннішим для журналіста є вміння спілкуватися з людьми, в чому Василь Васильович мастак.

Знаю, дорогий земляче, Вашу енергійну, невгамовну вдачу, палке бажання служити добру, рідному народові України. До речі, Ваша публіцистика мені дуже близька. У ній знаходжу відлуння власних думок і поглядів тих, хто стоїть на боці справедливості, творить нову державу. Усе це робите самовідданно й переконливо, з притаманною Вам вимогливістю і науковою ґрунтовністю.

Горджуся дружбою з Василем Васильовичем, моїм старшим, мудрим побратимом по перу. Коли з ним зустрічаємося, розмовляємо, він знаходить для мене теплі, правдиві слова, слушні поради.

Час дуже швидко плине. За всі добрі справи пан Лизанчук має шану й повагу від тих, хто його знає, від краян, друзів, колег, студентів... Я також сердечно вітаю авторитетного земляка з ювілеєм, бажаю нових успіхів і здобутків. 80 – це не віковий ценз, а 8:0 на Вашу користь. Тож перемагайте й надалі!

Щиро бажаю шановному Василю Васильовичу козацького здоров'я, щирої прихильності людей, їхнього розуміння й підтримки, родинного затишку, щастя, добробуту.

З глибокою повагою, **Богдан Білейчук**,
президент видавничого дому “Губернатор”,
головний редактор міжнародних журналів “Губернатор” і “Мер”,
заслужений журналіст України, магістр державного управління

ПИШЕ ЯК СПІВАЄ

Вже стільки часу ми із задоволенням спостерігаємо, як професор Лизанчук пише книжки – немов пісні співає. Натхненно і безпосередньо. З настроєм і з душею. В голосі і в гуморі. Серйозно і пафосно. Від першого куплету й до останнього. Соло і з хором. Поки всього “Довбуша” проспівав, то й підручник з радіожурналістики з’явився, поки “Добрий вечір тобі...” – то й другий том народився.

А дива тут ніякого немає: просто народжений у перші новорічні години Василь Васильович творить кожен божий день і не лічить роки. Це велике вміння – легко співати, легко писати, легко спілкуватися, легко жити. Можливо легко на перший погляд. Однак з першого погляду інколи зароджуються великі й високі почуття, які залишаються на все життя.

З Василем Васильовичем ми проспівали багато пісень по всій Україні та й заодно захистили не одну дисертацію. Коли Олесь Гоян захищав свою першу й другу по радіомовленню, Василь Лизанчук пильним вухом вслухався в музику тексту. Коли Віта Гоян захищала свою першу й другу по телебаченню, Василь Лизанчук пильним оком вдивлявся в мелодіку зображення. І кожного разу казав “Не переживай, дитинко!”. Уміння слухати й бачити, підтримати й захопити, надихнути, переконати й згуртува-

ти – це мистецтво бути Василем Васильовичем Лизанчуком, шляхетним, толерантним науковим диригентом. Людиною, яка знає як досягти успіху: здобути освіту, видати книжку, вийти в телерадіоэфір, посадити дерево, побудувати хату, виростити сина, заспівати пісню.

Василя Васильовича легко цитувати. Він ніби вгадує твої думки, пише влучно, метафорично, як у пісні співається. І добре, що книжок у пана Лизанчука багато, як і пісень. І охочих цитувати й долучитися до хору стає все більше й більше...

Многая Літа, пане Професоре! І поки ми тут усі гуртом співаємо, Василь Васильович дописує нову книгу.

Віта Гоян, доктор наук із соціальних комунікацій, професор кафедри кіно- і телемистецтва Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Олесь Гоян, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри телебачення і радіомовлення Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

“ОГОЛОШУЄМО ВАС СПРАВЖНІМ КОЗАКОМ СІЧЕЙ ЗАПОРІЗЬКИХ”

Вельмишановний Василю Васильовичу! Маю високу честь від імені та за дорученням викладачів і студентів факультету систем і засобів масової комунікації Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара щиро привітати Вас із знаменним ювілеєм. Ваше життя – то справді довга нива, яку Ви долаєте з гідністю, сіючи навколо себе розумне, добре і вічне.

Ви народились у карпатському селі і, певно, рідні гори, ліси й полонини дали Вам непереборну життєву насагу, надихнули на високі звершення і славні перемоги. Відомий і талановитий журналіст, викладач, науковець, організатор кафедри і одна з тих особистостей, без яких важко уявити сьогодення не лише факультету журналістики, а й Львівського національного університету імені Івана Франка взагалі, Ви давно стали знаковою постаттю не лише для всеукраїнського освітянського загалу, але й для наших колег з багатьох країн світу. Вас знають як автора багато численних підручників і посібників, по яких вчать журналістській професії сотні наших вихованців.

Однак, як і всяка багатогранна людина, Ви не обмежуєтесь лише викладацькою та науковою роботою. Ми знаємо Вас ще й як вірного та відданого сина своєї Батьківщини, який, не шкодуючи сил, бореться за розбудову справді незалежної соборної української держави. Ваш публіцистичний доробок може слугувати справжньою енциклопедією утвердження національних ідеалів, цінностей та святинь нашого народу. Саме про Вас можна сказати, що Ви кожним своїм словом і вчинком уособлюєте той славетний дух, який, за словами Вашого поета-земляка, “тіло рве до бою”, не дає заспокоїтись, змиритись, схилити голову та скласти руки перед труднощами і негараздами, які нам доводиться долати на шляху до справжньої свободи та незалежності. Ось чому

Ви – приклад і взірць не лише для Ваших колег, учнів і вихованців, а й усіх нас, хто разом з Вами вірить, що ми такі “запануємо у рідній сторонці”.

Нас з Вами пов’язують давні ділові та професійні стосунки, які давно переросли у щирю дружбу і взаємоповагу. Ми цінуємо у Вашій особі справжню шляхетність, яка дається не від знатного походження, а від Бога, народну і придбану завдяки наполегливому навчанню та самовдосконаленню мудрість, толерантність, вміння прислухатись до чужої думки та повагу до кожного, хто хоча б один раз потрапив у Вашу людську орбіту. Сподіваємось і надалі спілкуватись з Вами, вчитись у Вас, разом з Вами вершити добрі і корисні справи.

Ми вітаємо Вас з краю, де зародилось знане у всьому світі українське козацтво і де була започаткована унікальна національна форма державності. Тож не просто оголошуємо Вас справжнім козаком Січей запорізьких, а й гарантом того, що козацькому роду справді ніколи не буде переводу.

У ці святкові дні, починаючи новий рік, який так символічно співпав з Вашим ювілеєм, зичимо Вам і Вашій прекрасній родині добра і щастя, любові і родинного затишку, козацького здоров’я та духовної і фізичної наснаги. Ми не просто поважаємо і цінуємо Вас, а й любимо так, як люблять рідну і близьку людину.

Від імені Ваших дніпропетровських шанувальників **Володимир Демченко**, професор, декан факультету систем і засобів масової комунікації Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, заслужений журналіст України

КІЛЬКА АБЗАЦІВ ...

Коли перед тобою ставлять таке завдання, ти намагаєшся зосередитися на головному. А як бути, якщо писати доводиться про когось важливого у твоєму житті, на кшталт ВЧИТЕЛЯ, БАТЬКА, НАСТАВНИКА, коли розумієш: щоб ти не написала, все одно скотишся на банальності, обов’язково забудеш найголовніше, твоє “Вітаю!” буде якимось неповним... Тому одразу прошу вибачення у нашого ЮВІЛЯРА за ці недоліки.

Він учить нас НЕ ЛУКАВИТИ СЛОВОМ, ТВОРИТИ РАЗОМ УКРАЇНУ, ЗАВЖДИ ПАМ’ЯТАТИ: ТИ – УКРАЇНЕЦЬ. У цих назвах монографій – увесь Василь Васильович Лизанчук – НЕБАЙДУЖИЙ до долі свого народу, ЩИРИЙ у виявах почуттів (як позитивних, так і негативних), часто надто КАТЕГОРИЧНИЙ, коли йдеться про національні інтереси, великий ТРУДІВНИК і шалений ТРУДОГОЛПК, яскравий ПУБЛІЦИСТ і авторитетний ЖУРНАЛІСТИКОЗНАВЕЦЬ, вимогливий КЕРІВНИК і добра ЛЮДИНА...

Його характерні риси можна перелічувати довго, але всі вони будуть неповними, якщо не назвати одну, найважливішу, найхарактернішу для Василя Лизанчука – УКРАЇНЕЦЬ. Саме так, колоритний УКРАЇНСЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ, для якого національність – це не просто певна етнічна ознака, а характерний ритм серця, що твердо вистукує стійкі моральні і духовні принципи життя, суть яких зводиться до простого “Бог і Україна – понад усе”.

Переконана, що найкращим дарунком для Василя Васильовича була б незалежна від зовнішніх впливів, економічно розквітла та духовно міцна Україна. Адже заради цього працює і живе. Сподіваюся, що до наступного ювілею він таки отримає цей довгоочікуваний подарунок!

І куди вже без банального, але, погодьтеся, такого важливого? Здоров'я Вам, Василю Васильовичу, радості, успіхів, родинного затишку, достатку, вірних друзів, гарних подарунків долі і неустанної Божої опіки!

Щиро

Наталія Димніч

Випускниця факультету журналістики

Львівського національного університету імені Івана Франка, доцент,

м. Івано-Франківськ

ЖУРНАЛІСТСЬКИМИ ПЛОДАМИ РЯСНІЄ ЖИТТЄВА НИВА

Шановний Василю Васильовичу!

Правління Львівської обласної організації Національної спілки журналістів України щиро й сердечно вітає Вас із ювілеєм!

Знаємо Вас як непересічного фахівця своєї справи, талановитого та вмілого журналіста. Знаємо і високо цінуємо за ці чудові риси характеру, подаровані Вам Всевишнім та батьками!

Зичимо міцного здоров'я, подальших життєвих та творчих удач на благодатній журналістській ниві, благополуччя, добробуту, миру, доброго настрою та щастя.

З глибокою повагою,

Ярослав Климович – Голова Львівської обласної організації НСЖУ

ТВОЄ ПРИЗНАЧЕННЯ – РОЗБИВАТИ СКАЛУ НЕВОЛІ!

Дорогий братчику!

В плину віків миттєво ми присутні.

“До” і “опісля” нас – то небуття.

Є МИТЬ межі минулим і майбутнім,

Що називаємо її “людське життя”.

Вісімдесят добрих коней винесли Тебе на дев'яту десятку Твоєї життєвої Миті на цій св'ятій для нас стражденній Українській землі.

Доля нашої Землі, доля Українського Слова, що панувало на ній з незапам'ятних часів та під тиском різних чужинців – поневолювачів віками нищилось, заборонялось, – то Твій біль, Твої думки, Твоя боротьба. Твоє призначення палким своїм Українським Словом розбивати скалу поневолення.

Словами, що прямі, як орти,
І всім своїм життям довів,
Що Ти з незламної когорти
Нескорених Каменярів.

Хай Господь Бог наш дає Тобі сили і натхнення на многая Літа розбивати скалу неволі, що нависає над Україною, розривати грізним Словом одвічні кайдани несвободи та помагати Україні остаточно піднятися з колін з-під іга ідолів, що все ще стискають нас у своїх жорстоких пазурах.

Міцного здоров'я Тобі – фізичного і духовного – на многая Літа! І нових вагомих, видатних творчих здобутків на ниві Української журналістики, публіцистики і педагогічної науки! А ще – тисяч талановитих, мудрих учнів – послідовників і продовжувачів Твоєї справи!

Многая Літа! Многая Літа! Многая Літа!

З любов'ю і глибокою повагою, Твій

Василь Мокрій

Ямало-Ненецький автономний округ Російської Федерації

ЩОДЕННО ТВОРИМО ДОБРО!

Шановний Василю Васильовичу!

У День Вашого народження надсилаю найщиріші побажання міцного здоров'я, родинного тепла, затишку й достатку!

Бажаю Вам великих успіхів у всіх справах та починаннях, натхнення щоденно творити добро.

Нехай Бог дарує мудрість, духовну силу, а Ваші рідні, друзі та колеги завжди оточують Вас любов'ю, турботою й повагою.

З повагою, **Андрій Садовий**

Львівський міський голова

СИЛОВЕ ПОЛЕ РІДНОГО СЛОВА

ВИСОКОПОВАЖАНИЙ ЮВІЛЯРЕ!

Від усього серця вітаємо Вас із знаменною датою. Прекрасна комбінація: талант, помножений на волю, якнайкраще характеризує Василя Васильовича Лизанчука. Його особлива автентика, загартована у силовому полі рідного слова, в якому має особливу втіху. У численних працях шанованого професора просвічуються – індивідуальний стиль, елегантність вислову, сконцентрованість фрази. Все те, що оберігає нашу державу, наші сім'ї, наші душі, пульсуючи щедротністю почуття Радості, Впевненості, Віри.

Нехай Ваша життєва нива квітує добром і злагодою, завжди приносить щедрий врожай і погідність духу, багатіє найріднішими і найдорожчими людьми. Щастя, любові, радості в родині. Зичимо міцного здоров'я і невичерпної творчої наснаги, сонячних і погожих днів для спричинення добрих змін. Божого благословення в усіх добрих справах, помислах і *починаннях*. Ваші праці – найцінніший і найкращий дарунок. Нехай ширі вітання з ювілеєм звучать як духовний, святковий рефрен на многі і щедрі літа!

Із глибокою шаною і правдивою повагою колектив
кафедри журналістики Українського католицького університету

З РОСИ І ВОДИ ВАМ, ДОРОГИЙ ВАСИЛЮ ВАСИЛЬОВИЧУ!

Ви відноситеся до когорти тих працівників вищої школи України, кому посправжньому болить душа за долю України. Ви не очікуєте, склавши руки, як значна частина української інтелігенції (мовляв, а що від мене залежить?), а працюєте. Вашим робочим інструментом було й залишається Слово. Й не лише те, що професійно й небайдуже мовлене з професорської кафедри, а те, що в тисячах примірників розходить поміж людьми, спонукає їх не бути байдужими.

Сьогодні в нашому науковому середовищі бракує таких високо інтелігентних, толерантних, патріотичних, небайдужих, професійно підготовлених і добротворчо налаштованих особистостей, яким є Ви, високодостойний Професоре. Шануймося!

Микола Тимошик, доктор філологічних наук, професор,
академік, лауреат премій імені Івана Франка, імені Івана Огієнка,
імені Якова Гальчевського.

ПРО НЬОГО ЗГАДУВАВ КОСМОНАВТ ГЕРМАН ТИТОВ

Вельмишановний Василю Васильовичу!

Колектив і студенти кафедри журналістики та філології Сумського державного університету щиро вітають Вас, відомого вченого, автора резонансних національно-патріотичних статей, також підручників “Журналістська майстерність”, “Радіожурналістика: засади функціонування”, “Основи радіожурналістики” та численних монографій, посібників, науково-публіцистичних книжок і брошур. Пройшовши шлях від коректора коломийської районної газети “Червоний промінь” до власного кореспондента Українського радіо в Івано-Франківській області, Ви, безсумнівно, володієте багатьма секретами професії медійника, що й довели, захистивши з успіхом кандидатську та докторську дисертації та ставши завідувачем кафедри радіомовлення й телебачення Львівського національного університету імені Івана Франка.

Знаємо Вас як поборника української національної ідеї зі співучою душею, як особистість, яку згадував у кількох своїх книгах космонавт Герман Титов і яку з вдяч-

ністю постійно згадують усі, кому пощастило працювати з Вами та навчатися фаховим тонкощам і нюансам у такого майстра, як Ви.

Вітаючи зі славним ювілеєм, бажаємо міцного здоров'я і багато-багато років розвивати й надалі українське журналістикознавство.

З повагою,
Олена Ткаченко – професор, доктор філологічних наук,
завідувач кафедри журналістики та філології
Сумського державного університету

ФЕНОМЕН ОСОБИСТОСТІ

Вельмишановний **ВАСИЛЮ ВАСИЛЬОВИЧУ!** Ви – унікальна особистість, ніколи не втрачаєте оптимізму, таланту людського спілкування, завжди шануєте в людях інтелігентність та культуру. Гуманністю, освіченістю, працелюбністю постійно демонструєте свою небайдужість до долі рідної землі та до людей, які оточують Вас. Ви – той, хто приносить світло. Саме так про Вас можуть сказати всі, хто відчув на собі Вашу дружню і тактовну підтримку, кого вразила Ваша доброзичливість та коректність, прагнення нести людям добро і злагоду. І в цьому – **ФЕНОМЕН ВАШОЇ ОСОБИСТОСТІ.**

Щедро віддаючи свій талант, непересічні наукові знання у царині журналістики, зокрема радіо- та тележурналістики, професорський і викладацький досвід, Ви здобули значний авторитет серед колег, друзів, студентів, громадськості. Глибинність Ваших наукових і публіцистичних праць наповнює кожного з нас мудрістю, духовною силою, любов'ю до свого народу, закликає відкрити духовні джерела національної пам'яті. У цей святковий день бажаємо Вам міцного здоров'я, Божої благодаті, творчої наснаги. А Ваш приклад служіння Україні, українському слову, Ваш внесок в українську науку і публіцистику – неоціненний, він надихатиме молодь наслідувати Ваші ідеї, життєві та творчі принципи. Нехай цей день стане для Вас джерелом світлої, чистої, вічної, натхненної енергії життя, душі та серця! Нехай мрії та бажання стають не лише сьогоднішньою реальністю, а й дарують відчуття сповненості здоров'ям, гармонії зі світом, спокою в душі та миру на серці!

Викладачі кафедри журналістики Тернопільського
національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка

ПОХВАЛЬНЕ СЛОВО ТОМУ, ХТО НАМАГАВСЯ РОЗІРВАТИ КАЙДАНИ

Трапляється – вогник дослідника історії освітлює майбутнє. Таке випадає не кожному науковцю. І дуже небагатьом доводиться пережити наукове прозріння кілька разів.

Книга Василя Лизанчука “Навічно кайдани кували: Факти, документи, коментарі про русифікацію в Україні” вийшла друком у 1995 році. Публікацію базових ідей та фактів, узагальнених у цій розвідці, було здійснено ще раніше. Хто б міг подумати тоді,

що дослідження основних прийомів і методів знищення українського в українцях (і самих українців не просто як нації), описані Василем Васильовичем, стане ключовим для виживання нашого народу вже у XXI столітті... Книги професора Лизанчука – зброя національного самозахисту. І вона працює. Ми особисто знаємо російського журналіста, який читав тоді, у дев'яності, праці Василя Васильовича мовою оригіналу. Нещодавно цей московський репортер брав участь у демонстрації на підтримку України. І ФСБ-шні “заслані козачки” кидали у демонстрантів з натовпу пачки віддрукованих на ксероксі доларових купюр, натякаючи, що любити Україну в Росії можна тільки за гроші. Але не гроші (це точно) підштовхнули нашого російського знайомого до такого морального вибору. А те, що – вчасно до нього потрапили правдиві і переконливі книги.

Можна навести багато прикладів інтелектуального впливу праць професора Лизанчука на прозріння людей. Чого варт хоча б послідовна підтримка жанру української оригінальної радіоп'єси, який ще називають “мистецтвом народної совісті”, у часи, коли радіодрамою цікавилася лише вузьке коло фахівців. (Кілька серій експериментального проекту Українського радіо “Пам'ятаймо” вийшли з посиланнями на його праці). Та у стислому ювілейному вітанні про все не напишеш. Скажемо лише одне. Лукіан радив відрізняти історію від похвального слова. Стосовно нашого колеги і друга Василя Васильовича Лизанчука похвальне слово та історія його наукового пошуку – одне і те ж.

Ілля Хоменко, доктор наук із соціальних комунікацій,
доцент кафедри телебачення та радіомовлення
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
Володимир Фоменко, кінодраматург, лауреат премії
імені Івана Франка в галузі інформаційної діяльності

ЩОБИ КОЖНИЙ ПЕРЕЛІГ СВІЙ ЗОРАТИ ЗМІГ ...

Веде пером, мов плугом ріллю прокладає,
А вже ж давно і багато так зорано.
Сипле словами-зернами... І проростає
Львовом і Києвом... Україною слово збадьорене.

Лише трудами труднєми щоденними
З кайданів звільня закабалене слово,
Аби ми у нім залишались смиренними –
Не лютували тим звільненим словом
Чи у розмові, чи у промові, чи подумки:
У досвіді Вашому вдосталь всього і для всіх,
Кожен аби, як і Ви, переліг свій зорати зміг.

Тетяна Хоменко

Доцент кафедри зарубіжної преси та інформації факультету
журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка

ЩАСЛИВИХ ДНІВ НА МНОГІЇ ЛІТА !

Літа відлітають лелеками в вирій,
У далі безкраї – за обрій летять,
А Вам сьогодні на життєвій ниві
Від роду виповнилося 80!
Зібралися дружно усі в цю хвилину,
У цю благодатну різдвяну пору,
Щоб привітати шановану людину,
Людину усім нам близьку й дорогу.
Переплелось минуле і майбутнє
Літопис нам відкрив нову сторінку
У фактах вкарбувавши незабутнє –
Життя вирує в праці без спочинку!
Усі Ваші життєві кроки
Плодами рясніють на Вашій дорозі.
А лекції Ваші – життєві уроки,
Життя наче пісня, поезія в прозі.
Всі знають Вас за мудрістю слідів
І за невтомну Вашу працю.
Ви заслуговуєте найкращих слів,
Щедрот від долі, від людей – поваги.
Ми вітаємо Вас з ювілейним святом,
Що золотими буквами вкарбоване в життя.
І зичимо Вам в Бога благодаті
Щасливих днів на мнaгії літа!

Колектив кафедри теорії і практики журналістики
Львівського національного університету імені Івана Франка